

ordvalg, jeg nu bruger, kunne få lov til at forklare oplevelsen af den situation.

Det kan være, som vi var inde på i diskussionen med ministeren, en bortvisning f.eks. fra folkeskolen; en 16-årig, der bliver bortvist. Jeg tror, at sådan en 16-årig føler, at der er en meget stor forskel på selv at få lov til at forklare med egne ord – og dermed have klagemuligheden – hvorfor man er utilfreds, hvorfor man mener, at dette og hint er forkert, frem for at den 16-årige skal fortælle forældrene, hvad han føler og mener, hvorefter forældrene derefter en gang til skal prøve at vurdere, hvad det er, der er blevet sagt. For så ved vi godt, at så bliver det en subjektiv vurdering, der kommer ud af det.

Derfor synes vi, det er naturligt, at vi giver vores børn og unge muligheden for at kunne ytre sig. Men jeg vil dermed klart slå fast: Det er ikke noget med at tage ansvaret fra de andre, men at give børnene en mulighed, en rettighed.

Kl. 13.50

Så er der fra både Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti kommet nogle positive bemærkninger trods alt, netop med versioner om, at barnet selvfølgelig har ret til at blive hørt.

Det er det, jeg synes, vi skal arbejde videre med under udvalgsarbejdet, og det vil jeg godt takke alle for, for jeg synes, at det er en god, konstruktiv vinkel at tage.

Vi synes, det kan være meget svært ikke at se fornuften i det. Et barn kan f.eks. være anbragt uden for hjemmet. Hvis man pludselig tager en beslutning om, at nu skal barnet hjemtages igen, så synes jeg, at det vil være helt naturligt, at barnet få lov til at ytre sig. Der kan være nogle vinkler, som de offentlige myndigheder ikke kender. Det er det spørgsmål, som fru Inge-Lene Ebdrup også har været inde at stille her. Der kan meget vel tænkes at være vinkler, som de offentlige myndigheder ikke har overvejet, men hvor barnet har nogle synspunkter, som kunne være rigtige at få lov til at få fremført. Det er grunden til, at vi mener, at det er rigtigt også i den situation at give et barn muligheden for det.

Jeg vil godt sige, at det for os er et ønske om at kunne leve op til de meget klare ønsker, der ligger fra alle organisationerne, der arbejder med det her. Det er ønskerne fra Børnerådet i forhold til de oplevelser, de har i hverdagen; at de vil kunne styrke deres arbejde, kunne vejlede og hjælpe børnene med at få dem derhen, hvor de reelt skal hen, når de står med problemer.

Ud over FN's børnekonvention er det altså også et spørgsmål om at kunne leve op til de øn-

sker, vi hører. Der er faktisk rigtig, rigtig, rigtig mange børn, der henvender sig til de forskellige private organisationer og til Børnerådet og spørger om hjælp, råber om hjælp. Jeg synes, at vi i 2005 også bør kunne respektere, at børnene har nogle muligheder for at kunne komme til orde, akkurat som vi i øvrigt også er blevet pålagt at arbejde for med henvisning til FN's Børnecomité.

Så er der spørgsmålet om Folketingets Ombudsmand. Det er jo netop, fordi vi tidligere fra FN's Børnecomité har fået en hilsen om, at man egentlig har et ønske til, at vi i højere grad får sat fokus på børns klager.

Som det også er fremgået tidligere af debatten: Vi er fra Socialdemokratiets side ikke enige i og ønsker ikke, at vi får en særlig ombudsmandsinstitution for børn, for vi vil gerne give børn den ligeværdighed, så vi sikrer, at vi har én ombudsmandsinstitution, men hvor man også tager børnene alvorligt.

Dermed skal ikke være sagt, som nogle har antydnet og spurgt til, at det er, fordi vi mener, at Ombudsmanden ikke gør det godt nok. Nej, slet ikke, det har overhovedet ikke noget med det at gøre. Det er jo heller ikke det, man siger fra FN's Børnecomité's side. Man siger bare, at der skal en højere prioritering til, og så har vi kigget på, hvordan vi kunne gøre det.

Det kan vi gøre ved at tage den model, som vi brugte i 1993. For det er jo heller ikke sådan, at vi kunne sige: Jamen Ombudsmanden behandle handicappede dårligt, overså de handicappede. Men vi sagde, at den måde, hvorpå vi kan prioritere og hjælpe de handicappede og få sat mere fokus på deres situation, det er ved at lægge en særlig prioritering ind. Det er den beslutning, som også alle i Retsudvalget har fået, så man har kunnet se, hvad det rent faktisk var, vi lavede i 1993.

Der er nøjagtig på samme måde, vi her ønsker at sætte fokus på de klager, som bliver rejst over for Ombudsmanden, men også, at der bliver sat mere fokus på området, så Ombudsmanden af egen drift går ud og tager sager op, hvor Ombudsmanden måtte mene, at det er nødvendigt.

Jeg vil godt til alle sige tak, fordi jeg egentlig oplever, at vi til trods for lidt knubbede ord egentlig også er nået til, at her er faktisk noget, vi godt kan arbejde videre med; her er der faktisk muligheder for at finde en fælles forståelse. Lad os gøre det under udvalgsarbejdet.